

לקראת שבת

ע"י מרכז חב"ד לדוברי עברית – הרב ישראל לנדא Tel: (905)709-7770 / Fax: (905)709-7917

איך אפשר לשמוח באמת

לא כל מה שמכונה בימינו 'שמחה' הוא באמת שמחה. שמחה אמיתית איננה השתטות, מתיחות, מעשי קונדס על חשבון הזולת או סתם התפרקות

משנכנס אדר מרבים בשמחה. אווירת ימי הפורים כבר מרחפת בחלל האוויר. אבל האומנם ברור לנו מהי שמחה? וכלום אנחנו יודעים כיצד לשמוח באמת? לא נעים לנו להיות משביתים שמחות, אבל לא כל מה שמכונה בימינו 'שמחה' הוא באמת שמחה. מי שחושב ששמחה פירושה קלות-ראש ו'לקיחת החיים בקלות' – טועה. שמחה אמיתית איננה השתטות, מתיחות, מעשי קונדס על חשבון הזולת או סתם התפרקות. תורת החסידות מבחינה בין שמחה ובין התהוללות, והיא מדגישה שבין השתיים מבדיל חוט-שערה דק. שמחה היא הדבר הנעלה ביותר, הטהור ביותר, הקדוש ביותר, ואילו התהוללות היא דבר שלילי ומזיק. אבל פעמים רבות אנחנו מתקשים להבדיל ביניהן, ואז במקום שמחה חיובית עלולים לגלוש להתהוללות ריקנית.

בין שמחה להתהוללות

קודם-כול, שמחה איננה פריקת-עול. השמחה היא עניין רציני ביותר, גם בשעה שהיא מתפרצת בריקוד סוער. תחשבו על התחושה שממלאת אותנו בעת שמחה אמיתית. למשל, כשנולד לנו ילד או נכד, כשאנחנו מכניסים בן או בת לחופה, כשאנחנו זוכים לחנוך בית חדש, כשזכינו במשרה שרצינו בה. זו תחושה של אושר פנימי, של התרחבות הנפש. בשעה כזאת יש רצון אמיתי לשמוח, לשיר, לרקוד, כביטוי לשמחה הפנימית. לעומת זה, התהוללות אין מאחוריה שום תוכן ממשי. בני-אדם יכולים להתהולל לילה שלם, אבל אין בזה שמחה של ממש; לאמיתו של דבר מדובר בסוג של בריחה. במקום שמחה חשים ה'חוגגים' ריקנות, ומנסים לחפות עליה באלכוהול ובהשתוללות חסרת-רסן. פעמים רבות ה'שמחה' הזאת נגמרת בתא המעצר. אחת הדרכים להבחין בין שמחה ובין התהוללות היא לבדוק כיצד אנחנו מתייחסים לבני-אדם אחרים. אדם השמח באמת, חש רצון לשמח את מי שמצוי בסביבתו. הוא משתוקק שעוד בני-אדם ישמחו עמו. לעומת זה, מי ששרוי בהתהוללות פוגע בזולתו ונהנה ללגלג עליו. וכדאי לזכור ששמחה לאיד איננה באמת שמחה.

ראו איך אנחנו חוגגים את היום השמח ביותר בלוח-השנה היהודי - פורים. שתיים ממצוותיו החשובות של היום הזה הן 'משלוח מנות איש לרעהו' ו'מתנות לאביונים'. זה ביטוי של שמחה אמיתית – לשמח את חברינו וידידינו ולהביא תחושת שמחה גם לאביונים שבנו. כי כשאנחנו שמחים באמת, אנחנו רוצים שהשמחה תחלחל גם למעגלים רחבים יותר סביבנו.

'לחיים' בזהירות

משנה זהירות יש לנהוג בשימוש באלכוהול. אמירת 'לחיים' היא דבר גדול. "נכנס יין, יצא סוד", אמרו חז"ל, ומשמעות הדבר ששתיית משקה משכר בכוחה להוציא ולגלות דברים פנימיים ונעלים. כמו-כן אמירת 'לחיים' עשויה לקרב בין בני-אדם, בבחינת "גדולה לגימה שמקרבת". בפורים מצווה להתבסס 'עד דלא ידע', משום שעל-ידי שתיית יין אפשר להגיע לדרגה גבוהה ביותר.

אבל דווקא העוצמה הגלומה בשתיית משקה משכר מחייבת לוודא שהיא מופנית לאפיקים חיוביים ולא חלילה למחוזות הרסניים. כותרות העיתונים של השנים האחרונות הן עדות חיה לתהומות שאליהם אפשר להידרדר על-ידי שתייה פרועה ובלתי-מבוקרת. חסידים ידעו להשתמש בכוח החיובי של אמירת 'לחיים', אבל גדולי החסידות גם ידעו להציב גבולות. הרבי מליובאוויטש, למשל, הנהיג שלא לשתות אפילו בהתוועדויות חסידיות יותר משלוש כוסיות קטנות של 'משקה' למי שמתחת לגיל ארבעים. וגם זה כמובן רק באווירה של קודש, כשהמטרה היא להביא לידי פתיחת הנפש ולקירוב הלבבות. השמחה היא דבר נפלא, והיא מרוממת את האדם לגבהים עצומים, ולכן חשוב לדעת מהי שמחה אמיתית ולשאוף להגיע אליה ולשאוב מעוצמתה האין-סופית. השמחה גם פורצת גבולות, ובכוחה נפרוץ את חומות הגלות ונזכה לגאולה האמיתית והשלמה.

עם הלוח ביד

ביום ראשון – ז' אדר - חל יום הולדתו ויום פטירתו של רבנו ע"ה.

יש הנוהגים לשמוח ביום זה שכן הוא יום הולדתו של המנהיג הראשון שבלידתו נתמלא הבית אורה ולעומתם יש הנוהגים לצום באותו היום, לסיבת פטירתו של משה. הגמרא מספרת בהתייחסות לתאריך זה, כי המן הרשע חפץ היה לדעת, באיזה חודש ינחל הצלחה במזימתו להשמדת העם היהודי, הפיל המן פור - גורל שנפל לבסוף על חודש אדר. שמח המן שמחה גדולה, שזהו חודש בו מת מושיעם של ישראל. אך לא ידע המן, כי בשבעה בחודש נולד...

לחגוג כמו בשושן!

ביום א', חג פורים, 28 בפברואר – PM 4:00
בבית כנסת "בני תורה" - 465 Patricia Ave. (Bathurst & Steeles)
מגילת אסתר
סעודה ומסיבה

- פעילויות, יצירה וכיף לילדים
- סעודה מלכותית בסגנון פרסי
- הופעה של הזמר קובי חי,
- הופעה מיוחדת לילדים

בואו מחופשים ועם הרבה מצב רוח!
דמי השתתפות: \$25 למבוגר, \$15 לילד

הזמנה ותשלום מראש בלבד
או (905) 709-7770
www.chabadisraeli.com

הדלקת נרות: 5:34PM
צאת השבת: 6:37PM

גלגולם של נרות

לפני כשלושים שנה יצא הרבי מליובאוויטש בקריאה ל"נשי ובנות ישראל" לקיים את מצוות הדלקת נרות שבת וחג. הקריאה עוררה הד ציבורי רב, והמוני נשים ובנות נענו לה. באותם ימים נולדה בארץ הססמה "כל אישה ובת מדליקה נרות שבת". גם בארצות אחרות נפוצה קריאת הרבי. בזכותה מאיר אור השבת מאות-אלפי בתים יהודיים בעולם.

בארצות-הברית הוקם אגף מיוחד בארגון נשי חב"ד כדי להפיץ את הקריאה ולסייע במימושה. מכיוון שהחוק בארה"ב מתייר לפרסם בתקשורת הציבורית פרסומים מסחריים בלבד, נקראו הנשים והבנות לשלוח דולר אחד לכתובת מסויימת, ובתמורה יישלח אליהן זוג פמוטות נאה.

לא-פעם מעטפה ובה דולר הגיעה ישירות אל הרבי. נשים וילדות, ששוכנעו להדליק נרות, שיגרו את פניותיהן אל "הרבי מליובאוויטש".

כל פנייה כזו הועברה מיד אל הגב' אסתר שטרנברג, שעסקה בעניין. הרבי לא הסתפק בהעברת הפנייה, אלא אף עקב אחר הטיפול בה. על שניים מן המקרים הרבים מספרת הגב' שטרנברג:

יום אחד טלפן אליי מזכירו של הרבי, הרב בנימין קליין, ומסר לי את תוכנו של מכתב שהגיע לשולחן הרבי. אישה מבוגרת, המתגוררת בברוקלין, שלחה דולר ומצפה לקבל, כמובטח, זוג פמוטות.

יצאתי מיד לביתה. הקשתי על הדלת, אך לא באה כל תגובה. הגברתי את נקישותיי, עד שבקצה המסדרון נפתחה דלת. "האישה מבוגרת ושמיעתה לקויה", הסבירה לי השכנה והוסיפה כי כנראה אינה שומעת את הנקישות. הגברתי עוד את עוצמת הנקישות וצלצלתי בפעמון, עד שהדלת נפתחה.

לפניי עמדה קשישה שהתגוררה בגפה. כשהצגתי את עצמי, התרגשה מאוד מעצם בואי. כשהושטתי לה את זוג הפמוטות, לא היה מאושר ממנה. לא התאפקתי ושאלתי, אם היא שמחה כל-כך להדליק נרות שבת, מדוע לא עשתה זאת קודם-לכן?!

הקשישה אחזה בידי והובילה אותי אל המטבח, שם הצביעה על מנורה רב-פמוטית ישנה ומאובקת, שעמדה על המדף הגבוה ביותר. "כאשר ילדיי העבירו אותי לכאן, הניחו את המנורה שם למעלה, ומאז איני מגיעה אליה...", אמרה ומחתה דמעה.

"וַיְדַבֵּר ה', אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר; וַעֲשׂוּ לִי, מִקֹּדֶשׁ; וְשִׁכַנְתִּי, בְּתוֹכָם". שני פסוקים אלה שבתחילת פרשתנו ממצים בעצם את תוכן הפרשה כולה: ה' מצוה לעם היוצא ממצרים לבנות לו משכן ביניהם, בית בו תדור ותגלה השכינה. הוא מוסר למשה רבינו תיאור מדוקדק של ה'בית' - משכן, על כל 'כליו' - רהיטיו.

מימון הפרוייקט והשגת החומרים המגוונים הנדרשים היתה מתרומות העם - "מֵאֵת כָּל-אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבַּנּוּ לְבוֹ, תִּקְחוּ אֶת-תְּרוּמַתִּי". החומרים הנצרכים הם: "זָהָב נָקֵף, וְנִחְשֵׁית", וסוגי בדים בצבעים שונים: תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעֻזִּים". ועוד נדרשו: עֲרֹת אֵילָם וְעֲרֹת תְּחָשִׁים, וְעֻצֵי שֵׁטִים, שֶׁמֶן, וְשֶׁמֶן, אֲבָגֵי-שֶׁהֶם."

גולת הכותרת היה **אֲרוֹן הָעֵדוּת**, בו שכנו כבוד הלוחות בהן עשרת-דברות: "אֲמַתִּים וְחֹצֵי אֲרָבּוּ, וְאֲמָה וְחֹצֵי רְחֹבּוּ, וְאֲמָה וְחֹצֵי קָמָתוֹ, מִצּוֹפֵה זֶהֶב מְבֻרָךְ וּמְחוּץ, וּמְעוּטָר בַּ- 'זָר' זָהָב, סָבִיב".

מצייד היה הארון בשני מוטות ארוכים - 'בדים' - שהושלחו בטבעות הקבועות בו - "לְשֵׁאת אֶת-הָאֲרוֹן, בְּהֶם".

"וְעֵשִׂיתְּ כַפֹּתָי, זָהָב טָהוֹר". זו מין 'פלטה' מזהב העשויה לפי מידותיו של הארון, והיא המכסה אותו. עליה עומדים "שְׁנַיִם כְּרָבִים זָהָב; מִשְׁנֵי קִצּוֹת הַכַּפֹּתָי. וְהָיוּ הַכְּרָבִים פְּרָשִׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה, עַל-הַכַּפֹּתָי, וּפְנִיָּהֶם, אִישׁ אֶל-אֶחָיו".

בהמשך הפרשה מקבל הארון משנה חשיבות כאשר ה' מודיע למשה שזהו מקום התגלותו אליו: "וְנִוְעַדְתִּי לְךָ, שָׁם, וְדַבַּרְתִּי אִתְּךָ מֵעַל הַכַּפֹּתָי מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרָבִים, אֲשֶׁר עַל-אֲרוֹן הָעֵדוּת--אֵת כָּל-אֲשֶׁר אֲצַוְּהָ אֹתְךָ, אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

שלח הפנים: היה זה מבנה קטן ומורכב שנועד לשאת את "לחם הפנים" שהוקרב מדי שבוע. השולחן היה עשוי מעצי שיטה ובדומה לארון - מצופה זהב ומעוטרי בור, ולו שני מוטות בצדיו - "לְשֵׁאת אֶת-הַשֶּׁלֶחַן". 12 ככרות "לחם הפנים" מונחים היו בחלל ה"שולחן" על קנים חלולים וסדוקים ששימשו כמדפים; באופן זה נתאפשרה כניסת אויר בין הככרות, למנוע את התקלקלותם ועיפושם.

מנורת הזהב: על המנורה להיות מיוצרת מגוש זהב אחד ו"עֵשִׂיתְּ מִנְכַת זָהָב טָהוֹר; מִקֶּשֶׁה תְּעֻשֶׂה הַמְּנוֹרָה, רִבְבָה וְקָנָה", משה מקבל הוראות מפורטות היכן בדיוק למקם כל קישוט וקישוט במנורה "וְגִבְעִיָּה כַּפֹּתָיָהּ וּפְרָחֶיהָ, מִמָּנָה יִהְיוּ. וְשֵׁשֶׁה קָנִים, יִצְאִים מִצְּדֵיהָ", וכל זה ממקשה אחת, כלומר: אין להכין כל פריט בה כשלעצמו ואחר לצרפו למנורה, אלא יש לסתתה מלכתחילה, בהיותה גוש של 'יכר זהב טהור', עד שתהפוך ל'מנורה' בעלת צורה עדינה!

היריעות: לאחר מכן אנו קוראים על היריעות שנועדו לכסות את שלד המשכן: "מִעֵשֶׂה חֹשֶׁב (- אומנות), תְּעֻשֶׂה אֹתָם" - דמות אריה הייתה נראת מצד אחד ודמות נשר מצדו השני, וזאת על-אף היותם עשויים באריגה אחת!

כמה שכבות של יריעות, מחוברות אחת לחברתה בלולאות ובקרסי זהב, עשויות מחומרים שונים - היו פרושות על המשכן והיוו מעין 'עטיפה' מרהיבת עין למבנה, כשחלק מהיריעה נופל ומכסה את הפתח שבמזרח - "אֶל-מוֹל פְּנֵי הָאֵהָל".

שלד המשכן: היה עשוי מקרשים עבים באורך עשר אמות, העומדים אחד על יד השני. בבסיס כל אחד מהם: שתי בליטות - "שְׁתֵּי יָדוֹת, לְקָרֵשׁ הָאֵהָד", שהוחזקו בתוך "אֲדָנֵי-קֶסֶף" מיוחדים שהתאימו להן, ושימשו כיסודות לקרשים.

בריחים ארוכים הושלחו בטבעת חיצינית שנקבעה בכל קרש - לרחבם של הקרשים, דבר שתרם ליציבות המבנה, ובנוסף היה את ה'בריח התיכון' שעבר בתוך כל הקרשים, במרכזם, וחיבר ביניהם.

לרוחב המשכן, בתוכו בין ה'קודש' ובין 'קודש הקודשים' הפנימי יותר הבדילה הפרוכת, כשארון העדות הונח ב'קודש הקודשים', ואילו השולחן, המנורה והמזבח, מקומם ב'קודש' שלפניו.

מזבח הזהב: "וְעֵשִׂיתְּ אֶת-הַמִּזְבֵּחַ" הלא הוא מזבח הזהב המיועד להקרבת הקרבנות. ובסיום הפרשה: תיאור מחיצות חצר המשכן והגדרת מידותיה.

איך מגיעים עכשיו מניו-יורק למרילנד? טלפנתי לשליח חב"ד במרילנד, אך התברר כי הוא מתגורר הרחק מכתובתה של הנערה ואין ביכולתו להגיע אליה ולמסור לה פמוט לפני השבת. אני אובדת עצות. השבת בפתח. מה עושים?

החלטתי להתקשר לבית הנערה. איתרתי את מספר הטלפון של המשפחה. ענתה לי אימה של הנערה. "כן, אני אישית איני מתכוונת להדליק נרות, אבל אם הבת שלי רוצה לעשות זאת, אין לי כל התנגדות", אמרה בנימוס.

הודעתה לי כי בכוונתי לשלוח לבתה פמוט, אך לפי שעה אוכל להדריכה ליצור פמוט עשוי נייר אלומיניום, כדי שהבת תוכל להדליק נר-שבת עוד היום. הרעיון שבה את ליבה של האם, והיא הודיעה מיד על נכונותה להצטרף לבתה בהכנת פמוטות ובהדלקת נרות. היא גם רשמה מפני, מילה במילה, את נוסח הברכה.

בדקות המעטות שנותרו עד כניסת השבת, ובטרם נפרדנו זו מזו בברכת "שבת שלום", שאלתי אותה אם יש לבתה חברות שאולי ירצו גם-כן לקבל פמוטות. היא החלה למנות את שמותיהן של כמה חברות הלומדות עם בתה בבית-הספר היהודי בעיר. ו"כן, אני יכולה לחשוב על כמה מועמדות מבין חברותיי"... ו"אם אנחנו מדברות, אז יש גם את זאת ואת זאת..."

ביום ראשון, כשארזתי את חבילת הפמוטות שנועדה להישלח לבאווי במרילנד, היו בה למעלה משמונים פמוטות בוהקים, זוגות ויחידים.

חלף שבוע. ביום שישי אני מקבלת טלפון נוסף ממזכירו של הרבי: "הרבי מעוניין לדעת כיצד טופלה בקשת הנערה מבאווי". סיפרתי למזכיר, ומיד התקשרתי למרילנד. שוב ענתה לי אם הנערה, וסיפרה חתווה כיצד היא ובתה מילאו בדיוקנות את כל ההוראות והדליקו נרות שבת ביום שישי שעבר. כמו-כן אישרה את קבלת הפמוטות שנשלחו בדואר. בהמשך שיחתנו מנתה עוד ועוד שמות של חברות ומכרות - שלה ושל בתה - שעלו בראשה במהלך השבוע.

מיד לאחר אותה שבת יצא לבאווי משלוח נוסף של פמוטות, גדול אף מקודמו.

ביום שישי הבא, לא חיכיתי לטלפון ממזכירות הרבי, אלא מעצמי התקשרתי ליחברתי החדשה במרילנד. "כן", היא אמרה לי, "המשלוח הגיע וכל מקבלות הפמוטות - מאושרות. אגב, היינו מעוניינות מאוד להכיר אישית את האישה שהכניסה את אור השבת לביתנו..."

נעניתי להזמנתה, וכעבור זמן-מה נסעתי עם כמה מחברותיי בינשי חב"ד למפגש מרגש עם האישה וחברותיה במרילנד. כך החל להתגלגל כדור השלג היהודי, שראשיתו בקריאת הרבי ובמכתב ששלח אליו אבי הנערה...

ליל על מכתב שהגיע לפני שעה קלה, לידי הרבי, מתושב באווי שבמרילנד. האיש שלח דולר ומבקש לשלוח פמוט לבתו הנערה. "הרבי מבקש לדאוג שהנערה תוכל להדליק נר שבת עוד היום!", הוסיף המזכיר.

הורדתי בעבורה את המנורה, וכך חזר אור השבת להאיר לא רק את ביתה של הקשישה הבודדה אלא גם את חייה.

מקרה נוסף אירע ביום שישי אחר-הצהריים, כחצי שנה לפני כניסת השבת. שוב טלפון מהמזכיר, המדווח

קורא נכבד, אנו מקווים שאתה נהנה לקרוא את החומרים של גיליונות "לקראת שבת". הקדשות ומתן חסות הן המאפשרות לנו להמשיך בתפוצת הגיליון. לפרטים ניתן להתקשר למרכז חב"ד לדוברי עברית